

Fjärde Världen

Nr 2/2012 • Årg. 28 • 50 kr • Ursprungsfolk & etniska minoriteter

LAKANDONER —
ETT BESÖK I LA SELVA LACANDONA

Fjärde Världen

Ursprungsfolk & etniska minoriteter

Klara Södra Kyrkogata 20
111 52 Stockholm
post@f4world.org
www.f4world.org
Organisationsnummer 802015-2636
Plusgiro 479 54 91-2

Redaktion:

Niskua Igualikinya, chefredaktör,
layout

Solveig Hauser

Ann-Kristin Håkansson

Lasse Lindgren, layout

Henrik Persson, ansvarig utgivare,
layout

Ola Persson

Prenumeration 4 nr/år, 220 kr

För pensionärer, arbetslösa

och studenter: 160 kr

För institutioner: 280 kr

Stödprenumeration: 350 kr

Medlemskap, 50 kr/år

Tryck: Myran Grafiska, Varberg 2012

Upplaga: 1000 ex

ISSN 0282-258

Tidningen ges ut av Föreningen Fjärde Världen med finansiellt stöd från Statens Kulturråd. För innehåll och åsikter ansvarar de enskilda skribenterna. Den som lämnar material till Fjärde Världen anses ha gett sitt tillstånd till publicering på vår hemsida och Facebooksida samt i Globalarkivet (www.globalarkivet.se).

Innehåll

Ledare:

Oroligt för Aung San Suu Kyi.....	3
Lakandonernas siste andlige ledare.....	5
Sexuellt våld mot indiankvinnor	9
Blomsterhandlaren i Alger.....	12
Vinnare och förlorare i dagens Indien	18
Ett damoklessvärd över dongriafolket.....	20
Granatgeväret Carl Gustaf riktas mot indiska stamfolk.....	21

Debatt:

Brevik, DN och ursprungsfolken	23
--------------------------------------	----

Recensioner:

Svår situation för kristna i Mellanöstern.....	24
Irak: Att angripa det förflutna	26
Angeläget om världens framtid.....	28
Sveriges roll i Afghanistan	28

Föreningsnytt:

Myndighetsbesök från Bangladesh	30
Årsmöte i Forum Syd.....	31

Omslagsbilden: *Ur ett bildreportage om lakandonerna, ursprungsfolk i Chiapas, Mexiko.*
Foto: Elin Sahlin

Burmas etniska minoriteter:

Oroligt för Aung San Suu Kyi

Nu bränns hundratals hus i den muslimska folkgruppen rohingyas områden i Burma – även känt som Myanmar – där man nyss anträtt en mer demokratisk väg. Den etniska oron kommer i en särskilt känslig tid för Burma, som söker att genomföra demokratiska reformer och locka till sig fler utländska investeringar.

Myndigheterna i Burma, har infört undantagstillstånd i Rakhine- (Arakan-) provinsen efter det att minst sju personer har dödats. En buddhistisk kvinna mördades och efter detta skedde en massaker på muslimer på en buss av buddhistiska medborgargarden.

Mizzima, en burmesisk nyhetsbyrå i Indien, rapporterade att sedan utbrottet av våld, har 500 hus bränts eller raserats i regionen, medan 5 000 människor har blivit hemlösa.

Arakanprovinsens stora muslimska befolkning består huvudsakligen av rohingyas, ett folk som FN och andra grupper har kallat de mest förföljda människorna på jorden. Nu bränns alltså deras hus och många har dödats.

Rohingyas, som alltså huvudsakligen är en muslimsk folkgrupp med flerhundraårig hemortsrätt i Burma, är koncentrerade till de nordvästra delarna av landet, inklusive Rakhine/Arakan. Bangladesh, som redan rymmer tiotusentals rohingyas i flyktingläger, vill inte längre ha rohingyas i sin redan överfulla nation. I brist på burmesiskt medborgarskap befinner sig rohingyaflyktingarna i Bangladesh i huvudsak i ett slags limbo.

FN:s flyktingorgan UNHCR uppskattar att det finns cirka 800 000 rohingyas i tre distrikt i delstaten Rakhine som gränsar till Bangladesh och det har varit flera utbrott av våld där. Fientligheten mot rohingyas anses gå på djupet bland Myanmar's övervägande buddhistiska, etniskt burmanska majoritet. Regeringen och många burmeser vägrar att ens erkänna dem som "rohingya", utan betecknar dem som "bengaler".

FN och andra internationella organ har sedan länge fördömt Burmas behandling av sina etniska minoriteter – ett stort problem bland västerländska demokratier som fortfarande upprätthåller vissa sanktioner mot landet.

Enligt FN är de rohingyas som bor i Burma

förbjudna att äga egendom, gifta sig eller ens resa utan statligt tillstånd. Många har varit föremål för påtvingat slavarbete och utpressning av myndigheterna. Mizzima rapporterade att rohingyavinnor i Burma historiskt har varit utsatta för sexuella övergrepp och våldtäkter av burmesiska soldater. Det är dock oklart om sådana grymheter kvarstår i dag.

Rohingyas har nekats medborgarskap, får inte gifta sig och tvingas byta sina muslimska namn med hänvisning till att med den burmesiska identiteten följer att man är buddhist.

I Burma är rohingyas alltså statslösa och ses som illegala invandrare. Muslimer står officiellt för 4 procent av Burmas 60 miljoner invånare, men den verkliga siffran kan vara mycket högre.

De akuta åtgärderna mot det senaste våldet har införts av den nominellt civila regeringen under president Thein Sein, som tog makten i mars 2011.

Burmakännare anar oråd. Sprider sig våldet, och kan den demokratiskt valda regeringen inte stoppa det, väntar militären i kulisserna. De kan då med hänvisning till oroligheterna återinträda på scenen.

Kanske fanns den planen redan klar när våldet bröt ut i Arakanprovinsen. Eller initierades det rentav av militären eller närstående krafter – rädda för att den muslimska folkgruppen ska få säte i parlamentet.

Aung San Suu Kyi har all anledning att känna oro för framtiden.

Från en demonstration 17/6 2012 på Mynttorget i Stockholm
Foto: Henrik Persson

Ledare

Henrik Persson
Ola Persson

Lakandonernas

siste andlige ledare

Don Antonio, andlig ledare i Nahá, en av de sista som praktiserar de ursprungliga ritualerna.

Lacandon Mayas är ett ursprungsfolk i Mexiko som i generationer levt i symbios med naturen. De lyckades undfly koloniseringen av Mexiko och levde i stort sett isolerade från omvärlden ända fram till 1950-talet i den ogenomträngliga regnskogen La Selva Lacandona i Chiapas. De är ett av de ursprungsfolk i Mexiko som bäst lyckats bevara sin kultur – fram till nu.

Djupt inne i regnskogen La Selva Lacandona i Chiapas bor lakandonerna, en mayaindiansk grupp vars kultur har formats efter naturen och dess lagar. På sitt eget språk kallar sig lakandonerna för Hach Winik, "de sanna människorna". Det är en liten etnisk grupp bestående av cirka 1000 personer, utspridda i byarna Nahá, Metzabok och Lacanjá Chansayab.

Lakandonisk mytologi

De lakandoniska gudarna och gudinnorna är tätt sammankopplade med naturen. Den viktigaste guden är Hachäkyum, "Den sanna guden" som skapade regnskogen, djuren och människan. Andra viktiga gudar är till exempel K'akoch som skapade de

övriga gudarna, regnguden Mänsabäk, underjordens gud Sukunkyum som också tar hand om solen under natten, och mångudinnan Ak Ná. På senare tid har man även införlivat guden Akyanthó, som är den vite mannens gud. Han anses ha fört med sig pengar, sjukdomar, vapen och maskiner. Hesoklistos (Jesus) erkänns av många Lakandoner som utlänningarnas gud och därmed Akyanthós son, men har ingen betydelse i lakandonisk mytologi.

Rökelseoffer till gudarna

Nahá ligger i regnskogen La Selva Lacandona i den sydliga delstaten Chiapas. Här bor de sista anhängarna av den lakandoniska traditionella kultu-

ren. Traditionellt har man utfört offer till gudarna i form av rökelse och tamales (små knyten gjorda av majsdeg och kyckling/bönor) i "god pots", krukor med gudsansikten som symboliserar de olika gudarna. Till exempel utför man ritualer för att be gudarna om hjälp i jordbruket, för fertilitet eller för att skydda sig mot sjukdomar.

Majoriteten lakandoner har konverterat

Lakandon-skogen, Mexikos enda regnskog, minskar dock i snabb takt. Anledningar till detta är dels skövling i jakten på regnskogsträ, dels inflyttning av andra grupper än lakandoner som lever av boskapsuppfödning och tillämpar ohållbara brukmetoder. En

Fakta:

I Chiapas, södra Mexiko, bor ca 1 000 lakandoner, utspridda i Nahá, Metzabok och Lacanjá Chansayab. Nahá har cirka 200 invånare. Språket är lacandon, en dialekt av Maya Yucateco.

Enligt en teori härstammar lacandonerna ursprungligen från Yucatán-halvön, varifrån de flydde till Lacandondjungeln under 1700-talet.

Regnskogen Lacandona täcker ca 1,5 miljoner hektar, varav ca 300 000 hektar tillhör det skyddade området Reserva de la Biosfera Montes Azules.

Kommer de lakandonska ungdomarna att behålla sin kultur eller lockas av drömmen om ett liv i staden?

annan orsak är kontakten med utomstående, till exempel missionärer. Sedan 50-talet har den stora majoriteten lakandoner konverterat till kristendomen. Idag finns endast ett fåtal kvar som fortfarande praktiserar den ursprungliga tron. Enligt legenden kommer den lakandoniska kulturen att dö ut när regnskogen är borta.

Don Antonio – den siste andlige ledaren

Don Antonio i Nahá är andlig ledare i Nahá och en av de sista som fortfarande praktiserar de ursprungliga ritualerna. Han är efterträdare till Chan Kin Viejo som också var andlig ledare och känd för att ha kämpat för att bevara den lakandoniska kulturen.

Don Antonio är dock besviken på sitt folk eftersom ingen längre praktiserar de gamla ritualerna och han menar att det inte finns någon värdig efterträdare att ta över efter honom. Ungdomarna i Nahá lockas mer av livet i staden, de tror att det moderna västerländska sättet att leva är bättre och har glömt bort sina rötter, menar Don Antonio. När Don Antonio dör, kommer med största sannolikhet även de traditionella ceremonierna att försvinna.

Text och foto: Elin Sahlin

Elin Sahlin har bott drygt ett år i Chiapas, Mexiko, där hon bland annat arbetar som frilansjournalist

Don Antonio bjuder in oss till en Balché-ceremoni, en slags reningsceremoni för kropp och själ. Drycken balché är en alkoholhaltig dryck gjord av bark från regnskogsträdet Balché, som fermenterats i en kanot. Förutom att drycken anses ha rengörande krafter, anses den också helig och ett sätt att få kontakt med gudarna. I ceremonin offras även rökelse, tamales och balché till gudarna och till oss som deltar i ceremonin

Sexuellt våld mot indiankvinnor

I USA har en av tre amerikanska indiankvinnor någon gång blivit våldtagen eller utsatt för våldtäktsförsök. De alarmerande siffrorna kommer från Justitiedepartementet i USA och visar på en frekvens som är dubbelt så hög som i resten av landet.

Kvinnorättsförespråkare i USA beskriver de små isolerade byarna, framförallt i Alaska, som de platser där indiankvinnor löper högst risk att bli offer för sexuellt våld. Byarna är svåra att ta sig till och varken telefon eller internet fungerar särskilt ofta.

Trots att det är svårt att genomföra statistiska undersökningar så visar en undersökning gjord av Alaska Federation of Natives att frekvensen av våldtäkt i små byar, som t.ex. Emonak i Alaska, är så mycket som 12 gånger så hög som den nationella frekvensen.

I flera intervjuer säger kvinnor att de knappt har några kvinnliga vänner eller släktingar som har lyckats undkomma att bli offer för sexuellt våld. Kvinnor i dessa byar förväntar sig nu att det ska hända. Det har så gott som blivit en norm för unga kvinnor.

Verkligheten på många sjukhus som sponsras av Indian Health Service är att de saknar tillräckligt många sjuksköterskor som är utbildade att undersöka offer för våldtäkt. Sjukhusen saknar även så kallade Rape-kits, tillgång till preventivmedel och provtagningsutrustning för sexuellt överförbara sjukdomar. Sjukhusen hävdar också att de inte har tillgång till kameror för att kunna dokumentera skador hos offren.

Flera indiankvinnor säger också att reservatens tribal police (traditionella poliskår) ofta avskräcker dem från att anmäla sexuella övergrepp. De hävdar att våldtäkt har förekommit under flera generationer och att representanter från deras folkgrupp samt de federala och delstatliga myn-

digheterna inte har gjort mycket för att motarbeta det.

Anledningarna till den höga frekvensen av sexuella övergrepp bland amerikanska indianer är inte helt klarlagda men det förklaras ofta med en nerbruten familjestruktur, att det saknas en öppen diskussion om sexuellt våld och alkoholism.

Navajo Nation

Navajo Nation sträcker sig över delar av Arizona, New Mexico och Utah och har en befolkning på ca 180 000. Här anmäldes 329 våldtäktsfall år 2007. Kvinnorättsförespråkare från Navajo Nation säger dock att det är endast 10 procent av sexuella över-

Diana Sue Uqualla, havasupai-folket vid en ceremoni i Grand Canyon. Foto: Erin Whittaker, Grand Canyon NPS

*Byn Cibuque på Fort Apache-reservatet i Arizona Foto: Phillip Capper
Över bilden: Indian Health Service logotyp. IHS är det amerikanska federala hälsoprogrammet för amerikanska indianer och urbefolkningar från Alaska.*

grepp som anmäls. Fem år senare har man bara gjort 17 arresteringar.

Enligt det amerikanska justitiedepartementet görs en arrestering bara i 13 procent av fallen av sexuella övergrepp som anmäls av indiankvinnor. Detta kan jämföras med 35 procent för fallen som anmäls av svarta kvinnor och i 32 procent av fallen anmälda av vita kvinnor.

Caroline Antone, 50, från Navajo Nation, en företrädare för reservatets offer för sexuellt våld och som har blivit våldtagen själv, säger att sexuella övergrepp var praktiskt taget rutin i hennes samhälle.

”Jag känner bara några få som inte har blivit våldtagna” säger hon. ”Bland hundratals”.

Många offer men inga åtal

I South Dakota är 10 procent av befolkningen indianer samtidigt som de är hela 40 procent av offren för sexuella övergrepp. I en annan delstat, Alaska, är urbefolkningarna 15 procent av befolkning men utgör 61 procent av offren för sexuella övergrepp.

Av de fall som anmäls på indianreservaten år 2011 väcktes inget åtal i 65 procent av fallen. Trots de låga siffrorna lever många fällda sexuella förbrytare på så kallade tribal lands. Bara på Tohono O’odham reservatet i Arizona lever 184 klass 3 förbrytare, en klassificering av förbrytare med högst risk för återfall. Befolkningen på reservatet är 15 000 personer. Man kan jämföra med Boston där det bor

618 000 personer, varav 252 personer är klass 3 förbrytare.

Dåligt förberedda att hjälpa offer

De myndigheter som är ansvariga för att hjälpa offer för sexuella övergrepp bland amerikanska indianer är ofta dåligt förberedda. Indian Health Service har till exempel bara möjligheten att göra våldtäktsundersökningar vid 27 av de 45 sjukhus de finansierar. Enligt en federal rapport från 2011 har sjukhusen inte bokfört antalet offer för sexuella övergrepp som behand-

lades på deras kliniker tillräckligt noggrant. De saknade också riktlinjer för hur man behandlar våldtäktsoffer.

Justitiedepartementet i USA har nu ökat antalet FBI-agenter och amerikanska federala åklagare på indianreservaten och hoppas kunna hjälpa Indian Health Service att utbilda fler sjuksköterskor. Departementet säger också att bekämpningen av sexuellt våld är en prioritet för dem.

Förslag

Nu förhandlar Vita huset och Representanthuset om att ge de så kallade tribal courts (traditionella domstolar) ny makt att åtala icke-indianer som misstänks för sexuella övergrepp på sin maka eller sambo som är indian. Flera republikaner har varit emot att utvidga makten hos dessa domstolar och det ströks i förslaget som senare röstades igenom. Förhandlingarna fortsätter nu om en kompromiss.

Efter att New York Times publicerat artikeln av Timothy Williams som sammanfattas här, har demokrater i representanthuset uppmanat ordföranden i kommittén för naturresurser att belysa problemet nationellt. Ordförande av kommittén, Doc Hastings ser nu över förslaget och man hoppas nu på att även politikererna ska erkänna allvaret i situationen.

Sammanställt av Niskua Iqualikinya

Baserat på följande artiklar:

- Williams, Timothy, For Native American women, scourge of rape, rare justice, New York Times, 22 Maj, 2012
- Congressional hearings sought on abuse of native women, New York Times, 1 juni, 2012

*Ruby Stump från Chippewa
Cree Nation på Rocky
Boy's indianreservat i
Montana. Foto: Andrea
Booher/FEMA*

BLOMSTERHANI

Journalisten Massip Farid Ikken, själv av berbiskt ursprung från Algeriet, berättar här från ett besök i huvudstaden Alger.

Presidenten Bouteflika har inlett en försoningspolitik de senaste åren under vilken mycket har hänt. Nu äntligen hoppas man igen i Alger. Amnesti för alla är slagordet. Även om det gör ont för många offers familjer, vars mördare gå fria så betyder det mycket för miljoner algerier som bara hoppas på en enda sak: fred.

DLAREN I ALGER

I den pampiga stadsdelen Telemly står en elegant dam vid en blomsterhandlare och beställer en bukett. Butikens ägare är Rachid, en av de äldsta blomsterhandlarna i Alger. Hans familj ägde en annan butik bredvid Fakulteten, La Faculté d'Alger när jag gick där i slutet av 1990-talet.

– Ta några av dessa gula rosor också, det gillar han, säger en elegant dam.

Det känns som om man befinner sig i vilken västerländsk metropol som helst. De fina människorna pratar franska här och lite franska kan Rachid också.

– Ca sera cinq cent dinar madame, merci. Den fina damen betalar motsvarande femtio kronor och hoppar hastigt in i sin svarta Citroën C4 och tackar, på franska förstås.

Algerborna pratar högt och gestikulerar väldigt mycket. Kvinnorna är antingen beslöjade eller väldigt modemedvetna. Den blonda färgen är på modet just nu.

– Alla vill bli blondiner, säger Rachid och skrattar.

Algerborna är tuffa, ett folk som har stått ut med mycket elände och fattigdom under kolonialtiden. De är kanske också lite känsliga och naiva. Det har de radikala islamisterna förstått och använt sig flitigt av. Det var i början på 1990-talet, den sittande regeringen hade precis röstat igenom en ny era som lovade demokrati och transparens. Politiska partier tilläts och pressfriheten uppmuntrades.

Partiet som kom att hota status quo hette FIS, Fronte Islamique Pour Salvation, Den Islamiska Räddningsfronten, ett islamistiskt fundamentalistiskt parti som kom att skaka hela Algeriet de kommande femton åren. En våg av extremism svepte över Alger som på några år förvandlades till en av de mest intoleranta orterna på jorden. För att nå succé och popularitet, använde sig islamisterna av ett enda argument: fattigdomen.

Skoningslöst krig

Men det regerande partiet som hade militärens stöd vägrade erkänna

att det algeriska folket hade röstat på radikala islamister. Journalister och liberala politiker vädjade om hjälp och det tredje största partiet, Socialistfronten FFS, hoppades kunna överraska och vinna valet i andra omgången. Men militärer tycker inte om överraskningar. Presidenten Chadli Bendjedid avgick och militärjuntan tog över kontrollen som genast avbröt presidentvalet. Armén ockuperade gatorna och proklamerade undantagstillstånd. FIS-ledarna ville inte ge upp. I ett sista hopplöst försök tar de det dumma och ödesdigra beslutet att uppmana alla algerier att ta till vapen och kämpa mot regeringen.

Militären fängslade hela ledningen och FIS förbjöds. Många av partiets anhängare följde upprorskallelsen och började strida mot regeringen. Ett skoningslöst krig mellan islamisterna och regeringens tjänstemän utbröt och kom att fortsätta i 15 långa år. Det krävde över 150 000 liv, mest civila. Nu är det hela förhoppningsvis endast ett dystert minne från en lång och fasansfull mardröm.

Inte röra konstitutionen

Rachid minns också den tiden. Han var på samma plats, ägde samma butik och träffade samma människor under andra omständigheter.

– Jag önskar att dessa dagar inte

Upplopp på gatorna i Alger 2010 Foto: Magharebia

Fakta Algeriet

Största stad: Alger

Officiellt språk: arabiska (de jure), darija (till vardags)

Statsskick: Republik, enhetsstat

President: Abdelaziz Bouteflika

Premiärminister: Ahmed Ouyahia

Självständighet från Frankrike 5 juli 1962

Yta: 2 381 740 km², varav vatten försumbart

Folkmängd: 37 100 000

Befolkningstäthet: 14,5 inv/km²

kommer tillbaka, säger han med sorg i rösten. Under långa månader slutade kunderna att komma till butiken, det kom bara beställningar på begravningsbuketter, nästan varje dag kom beställningar. Jag orkade inte längre. Jag stängde butiken och väntade men jag behövde arbeta så jag öppnade igen. Jag trodde att det var slutet. Jag satte hemma och tänkte "hur länge kommer det att vara så?" Hur länge kommer våldet att slå till och människor att dö?

För europeiska observatörer och andra västerländska aktörer har president Bouteflika verkligen lyckats med sina löften, för de vill också ha fred i Algeriet, de vill också säkra sina investeringar. Turister kommer inte till Algeriet, de utlänningar som finns här är till 99% tjänstemän eller investerare. Han var tvungen att ändra i grundlagen för att sitta kvar som president trots all kritik från medier och vissa internationella experter.

I Washington finns ett minnesmärke över de journalister som dog under denna period. En krönikör vid namn Said Mekbel eller "Mesmer Djehha" som han också kallades i den franskspråkiga tidningen Alger Republicain där han arbetade, beskriver bäst situationen för journalistkåren då. Han skrev såhär i en berömd artikel i början av 1990-talet: "Om du säger sanningen dör du om du tystnar dör du, det är bättre att säga det och dö". Han sköts med två kulor i huvudet utanför sin favoritrestaurang i centrala Alger i december 1994. Hans sista krönika "Denna tjuv som..." publicerades i tidningar över hela världen. Nu är, av allt att döma, det värsta över även om journalisterna har fortfarande mycket att kämpa för när det gäller pressfrihet. Radio och tv förblir under statens kontroll och bara det skrivna ordet har fått viss frihet.

Kasbahn spelade en viktig roll

Jag stämde möte med Rachids far, Ammi Hmed kl 14 i ett område som heter Kitani. En äldre man kommer långsamt nerför trapparna. Han ler åt mig och så småningom kan jag se ett trevligt ansikte komma närmare och närmare. Ammi Hmed kom precis i tid och det lade jag märke till.

- Du glömmet att jag har bott mesta delen av mitt liv med lgwer

(europeér). Javisst, det har han. Han är född i slutet av 1930-talet, gick i franska skolan och umgicks mest med fransmän, judar och de andra som kallas svarta fötter. De umgicks i moskén, i synagogan, i kyrkan.

- Trots att vi ville ignorera det och vi visste hela tiden att en dag, kriget kommer att skilja oss. Det gjorde det.

Algers kasbah kommer från arabiskans qasbah, 'citadel' som är namnet på gamla stan i Alger. Kasbahn spelade en viktig roll under den algeriska kampen för självständighet (1954-1962). Den var mittpunkten av upprorets ledare av Fronten för Nationell Frihet (FLN) och gav dem en fristad för att planera Slaget om Alger däriifrån. Fransmännen i sin tur fokuserade på Kasbahn under ledningen av generaldirektör Jacques Massu och major Paul Aussaresses. De använde sig av tortyr och våldsamma krigslag för att göra sig av med gerillan som stod under Ben Mhidi överinseende.

Det är här hela Slaget om Alger började. Händelserna som filmatiserades av den italienska regissören Gilo Pontecorvo började 1956 och varade över två år. Varje liten ort här i Kasbahn är historisk och många av de historiska personerna som överlevde kriget lever fortfarande här i de trånga husen.

- Första bomben som lades här i kasbahn var det fransmän som lade hit. Minst fem hus förstördes under denna natt, jag kommer aldrig att glömma dessa stunder, barnens gråtande, kvinnornas skrik. Det var hemskt. Det som följde var en rad hämndaktioner mot de franska kvarteren. De som blev kända som "Les Porteuses de valises". Kvinnor som placerar bomber i de europeiska kvarteren. Detta var hemskt också men det var krig, berättar Ammi Hmed.

En av de berömda dialogerna i filmen var när en fransk journalist frågade Ben Mhidi, gerillans ledare om varför han lät göra så mycket våld:

"Monsieur Ben M'Hidi, är det inte lite fegt att använda kvinnornas korgar och handväskor för att frakta sprängämnen som dödar så många oskyldiga människor?"

Ben M'Hidi, den fångslade FLN-ledaren svarar: "- Och tycker Ni inte att det är ännu fegare att fälla napalmbomber på försvarslösa byar vil-

Tuareger i Algeriska Sahara. Foto: Patrick Gruban

ket kräver tusen gånger fler offer? Det skulle naturligtvis vara mycket enklare för oss om vi hade ert flygvapen. Om vi får era bombplan så får ni våra korgar!” (Dialog ur filmen ”Slaget om Alger”)

Kärlek, vänskap och liv

Självständighetskampen blev så känd i hela världen att en stor kampanj av solidaritet med det algeriska folket organiserades i andra länder mest i Frankrike. Den kulturella eliten med Jean Paul Sartre och Simone De Beauvoir i spetsen vädjade till De Gaulle att sätta stopp för massakrerna och lämna Algeriet. Även vissa av de fransmän som befann sig i Algeriet, så småningom ingick i kampen på Algeriernas sida. Än idag finns gator med deras namn i Alger.

Men det finns inte bara krig i Kasbahn det finns också, kärlek, vänskap och liv. Ammi Hmed stannar vid en av de många handlarna vid Djamaa El Yehoud, den gamla synagogan. Han träffar på en av hans barndoms-kompisar som fortfarande bor i kvarteren. De har inte setts på länge. De

kramar varandra och växlar några roliga historier. Vi går vidare till Kasbahns mest kända och gamla café: ”Le café Oriental”.

– Här kommer de mest kända artisterna på den tiden, även européer men mest Chaabi-musiker.

Samma folkvimmel och andra tider; teförsäljaren går runt med ett gödande fat och några glas fulla av doftande gräs som kallas Naanaa. Det är otroligt hur caféet behöll sin charm enda till idag trots allt som har hänt.

Inte många vågar tala politik

I Bab Jdid slutar Kasbahn. Vidare kommer andra kvarter som på de gamla tiderna tillhörde fransmännen, Scala, El Biar, Chateauneuf, Bouzareah osv. Vi vänder om från slottet och går igenom Kasbahn igen, över ett tusen små hus byggda på varandra. Arkitekturen är nästan unik och det finns något liknande enbart i Turkiet. Över femtio tusen människor beräknas fortfarande leva i dessa hus. Vissa hus är renoverade och är väldigt vackra både utifrån och inuti. Men de fles-

ta är i samma skick eller ännu sämre .

– Det kan vara mycket farligt att bo kvar speciellt om det är en jordbävning som slår till i närheten någon gång, varnar Ammi Hmed.

På de trånga gatorna träffar vi Afifa, en trevlig kvinna i femtioårsåldern. Hon berättar hur svårt det blev för henne att överleva sedan hennes man gick bort för ett par år sedan.

– Nu har jag två tonåringar att försörja ensam och har inte ens ett fast arbete. Jag brukar städa några lokaler i stan på deltid men det räcker knappt till maten. Hon har aldrig röstat och tänker inte göra det heller.

– Det gör ingen skillnad i alla fall, det är inte vi som bestämmer resultatet.

Det är inte många som vågar tala politik med mig på Algers gator. Våldet har kanske minskat men rädslan är kvar. Samma svar får jag varje gång, jag hör samma ord hela tiden: ”Elli fat mat”. ”Det som är förflutet är dött och begravet!”

Vem dödar vem?

En av de författare som skriver mycket

Kopparhantverkare i Constantine.

om Alger är Mohammed Dib. Född och uppvuxen i Bab Eloued, han känner till alla dess hemligheter. För det var i Alger allt hände. Det var i denna urgamla stad som våldet visade sitt allra värsta ansikte. Regeringen tvingades att spela alla sina kort och dess sista var just att svara med våld. Våld mot våld och folket fick betala priset.

Under en natt 1998 blev över två hundra personer, enligt Amnesty International, varav många kvinnor, barn och äldre par slaktade strax utanför huvudstaden i en by vid namn Bentalha. Några hundra meter från massakern finns en polisstation och en militärbas. Militärerna lyfte inte ett finger. De hävdade senare att de saknade personal och att de väntade på order som aldrig kom. Kanke snarare att de fick just ordern att inte göra ett skit. Några månader senare ägde samma hemska scenario rum i en grannby utanför Alger. En algerisk

sociolog vid namn Said Bouammam skrev en bok under svåra omständigheter med namnet *Vem dödar vem?*

Våld mot våld, islamister har mördat poliser, milismän och regerings-tjänstemän. Militärerna, å sin sida har fallit i ett smutsigt krig där de också använde sig av samma medel, det vill säga mord, försvinnanden, tortyr för att nämna bara några. Efter massakrerna kom många anställda inom militären att fly och söka asyl i Europa och USA. De berättar hur de var indragna i våldets spiral och tvingades begå brott och arresteras och till och med mörda "fienden". Fienden kan vara vemsomhelst som har sympati med islamisterna men många oskyldiga har fallit offer för våldet också. De orkade inte längre, de gav upp och flydde för livet. Mohammed Samraoui, Hocine Ouguenoun och Habib Souadia är alla högt uppsatta tjänstemän i algeriska SM

(Säkerhetstjänsten) som flydde Algeriet och de lever idag i exil.

Fick i uppdrag att mörda

1995 kom Den vilda natten ut. En samling noveller där författaren Mohamed Dib försöker reda ut vad som hade hänt och fördjupa sig i mördarnas psyke för att förstå våldsspiralen. Han skriver såhär: "Att få svar på varför, det vore mycket begärt, vi får berätta hur först, vi får berätta, de hemiska hycklare som vi är, om de hemiska dumheterna i ett hemskt sekel."

En av huvudaktörerna i romanen är en artonårig fundamentalist som fick i uppdrag att mörda i 90-talets Algeriet. I en av dialogerna försöker han motivera hans ilska: "Livet har förrätt oss, och ni, män som har nått dit före oss, ni har förrätt det förtroende vi hade för er."

Assia Djebbar, som idag är medlem i Franska Akademien växte också upp i våldets Alger. I hennes bok Kärleken, kriget : en algerisk mosaik ger hon också mycket utrymme åt vad som ägde rum under denna trista period. Hon fokuserar på kvinnorna. Först under kolonialtiden men också under inbördeskriget på 1990-talet där kvinnor var de första offren för våldet.

Vad händer nu? Är det lugnet efter stormen? Nu när jag tänker på allt detta som hade hänt. Det skedde precis på dessa gator. Jag fylls av blandade känslor, ilska, medlidande, sorg och lättnad att allt äntligen är slut, förhoppningsvis. Hur många mord som begicks på dessa perronger? Hur många våldtäkter och annan miss-handel skedde i dessa hus, mitt i natten eller tidigt på morgonen. Ännu värre, mitt på dagen under en fantastisk och strålände sol och plötsligt en öronbedövande buller av en bomb som exploderar och ett moln av rök som släcker hundra liv och skänker sorg i deras familjer.

Att vara rädd

Jag går ner från Kasbahn och tar farväl från Ammi Hmed inte utan att lova ett vykort från Uppsala

Trapporna är trånga och människorna som jag träffar tittar rakt in i ögonen på mig. Jag känner mig spänd och får gåshud. Jag känner också rädsla. "Rädslan finns alltid kvar", säger Joseph Konrad. När Sven Lind-

qvist reste till Algeriet under 1970-talet stannade han en dag i Alger. Han hyrde en gammal Peugeot och körde söderut, mot öknen. Det blev en lång resa för honom som resulterade i en av de viktigaste reseskildringarna i vår tid, en resa till öknen och en resa genom tiden, genom historien: "Utrotta varenda jävel", en modig kritik riktad mot kolonialismen.

Sven Lindqvist var också rädd. Han beskriver det såhär: "Varför reser jag så mycket, när jag är så fruktansvärt rädd för att resa? Varför reste Artur Lundqvist, som var lika rädd? Kanske söker vi i fruktan en stegrad livsförnimmelse, en starkare form av existens? Jag är rädd, alltså är jag till. Ju räddare jag är, desto mera är jag till?"

En härlig känsla av frihet

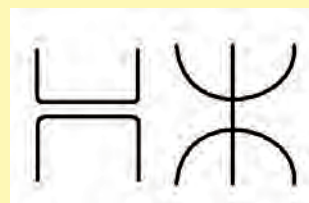
Efter tre kvart kommer jag äntligen ut från Kasbahn. Jag går rakt in i ett stort torg, precis ovanför hamnen, La Place des martyrs. Intill finns de stora marknaden, blommor, frukt, kläder, tyg, allt säljs här. Blandade starka smak från kryddmarknaden når mig också. Fisklukten igen från hamnen. Här fanns det franska konsulatet förut och synagogan. Nu finns ett stort teaterhus, där samlas ibland det som är kvar av Algers kulturella elit. Torget är fullt av sysslolösa, arbetslösa och gatubarn som samlas här varje dag som gud skänker. Här är också en av de stora busstationerna i Alger.

Jag vänder mig mot havet. Vinden slår mig i ansiktet och ger mig en härlig känsla av frihet. Jag går en sista gång vid hamnen som för att ta farväl. En tysk familj med pappa mamma och två tonårsflickor passerar förbi mig. De är några av de få turister som vågat äventyret att bege sig till Alger. De är också alldeles absorberade av allting. De tittar runt utan att se vem som går framför dem, alldeles upptagna av allt som erbjuds, en stad vars like de aldrig sett förut.

Massip Farid Ikken

journalist

Bokstäver ur det
berbiska alfabetet tifinagh.

Ovanstående är en nedkortad variant av en längre text. Den fullständiga texten kan fås via www.fokusafrika.se

*Jan Myrdal, kritiserade rapporteringen om Indien i massmedierna.
Foto: Ola Persson*

Debattväll i Stockholm:

Vinnare och förlorare i dagens Indien

Indiendebatt den 18 april på ABF-huset. Åhörarskaran är stor och debattörerna kunniga: Per J Andersson från resetidningen Vagabond, David Ståhl, indolog och researrangör, Jan Myrdal, författare och debattör samt Hans Magnusson, som arbetar för Indiens hundratals miljoner daliter, de så kallade kastlösa.

Jan Myrdal fick inleda och ansåg att det över huvudtaget inte skrivs särskilt mycket om Indien i västliga media, inklusive Sverige. Och att informationsläget dessutom har försämrats, det var bättre på Palmes tid ansåg han. Arundhati Roy hade vid ett möte i London instämt i att Indieninformationen försämrats.

Det dåliga informationsläget ansåg Jan Myrdal berodde på ekonomisk-politisk styrning, att "den som betalar kusken bestämmer färden":

– Någon "fri press" i största allmänhet tror jag inte det finns någon här som tror på. Det finns inte.

– I min nya bok "Röd stjärna över Indien" (recension i Fjärde Världen 3/2011) har jag påpekat att adivasierna i Indien sitter på en förmögenhet. Det pågår en kamp om dessa naturrikedomar, adivasis måste bort anses det. Men de vill inte bli avskaffade. Vilket har lett till en intensiv väpnad kamp.

– Vattenkraften bedrivs det en rovdrift på och man bedriver en kamp mot detta av ett slag som samerna borde fört för 300 år sedan.

– Men när Indiens regering går emot läkemedelsföretaget Bayer så stöder vi förstås det.

varit bättre på Palmes tid, och ansåg att Arundhati Roy hade fel när hon sa att man "inte får" skriva om vissa saker i Indien.

– Dessutom finns svenska journalister placerade fast i Indien. Och de indiska tidningarna har fantastiska ledare.

– När det gäller fattigdomen så minskar den i Indien, men det finns fickor där den inte gjort det. Och det är där naxaliterna, maoisterna, Jan Myrdals kompisar, verkar. De kan ibland göra saker som inte ligger i adivasiernas, ursprungsfolkens, intressen ansåg David Ståhl:

– Till exempel inrättade faktiskt bolaget Vedanta ett sjukhus i området nära de kända Nilgiriberget där dongria-kondherna protesterat mot företagets planer. Men ingen personal vågar sig dit eftersom maoisterna hotat dem och sagt att de då kommer att agera.

– Ingen förnekar att vanstyret råder i Indien. Men Anna Hazare, en känd indisk personlighet, har med sin kampanj mot korruption åstadkommit mer på sex månader än vad maoisterna gjort på 30 år med sina kulor – och med mer varaktiga resultat!

David Ståhl höll inte med Jan Myrdal om att informationen om Indien

P J Andersson höll delvis med Jan Myrdal ifråga om medielläget:

lorare

– USA-valet följs noga i svenska media, men inte indisk politik. Det blir en rundgång. Vi vet så lite om Indien, och därför blir det så lite intresse för Indien.

– Indiska media håller samtidigt en hög kvalitet. Där finns en rå men frisk ton mot regeringen till exempel. I Sverige är underdånigheten från journalister påfallande mycket större, ansåg P J Andersson:

– Det finns en offentlighetslag i Indien, Right to Information Act, och den står på folkets sida.

– När det gäller läskunnigheten i Indien så har den ökat snabbt. 74 procent är nu läs- och skrivkunniga. I Kina är det över 90 procent, men Indien har snabbt förbättrat sin siffra.

– Jag träffade några personer i Orissa som sa att: "naxaliterna är som samer, fast de har vapen". I delstater som Orissa och Uttar Pradesh finns ingen offentlig välfärd värd namnet. Men det är inte så enkelt att det bara är att ta upp vapen och slåss mot den indiska staten.

– Det finns aktivister som är gandhianer, många byar har vänt maoisterna ryggen.

– När det gäller adivasier – ursprungsfolken – och eftersatta kaster så har deras standard förbättrats snabbare än andra grupper i Indien.

Hans Magnusson berättade om olika personer som haft betydelse för de "kastlösa" rörelser i Indien: dr Ambedkar, journalister, aktivister. Han nämnde också rörelsen Dalit Panthers:

– Kvinnorna utsätts för ett tredubbeltryck och diskrimineras uti-

från kast, klass och kön.

– En aboriginkvinna sa vid ett tillfälle: jag vill inte ha din hjälp, men om du tror att din frihet är bunden till min, då är jag med.

FN och EU trycker på den indiska regeringen för att komma till rätta med diskrimineringen som daliterna utsätts för. Men man agerar inte i särskilt stor utsträckning, hävdade Hans Magnusson.

– När det gäller naxalitrörelsen och uppkomsten av ett "rött bälte" i östra Indien så bygger dess framgångar helt på att människor har tvingats iväg på grund av utvecklingsprojekt. Narmadaflodens dämningar, husdemoleringar.

– Det är bara en fjärdedel av Indiens befolkning som har dragit nytta av framstegen på senare år. Statistik från 2007 visade att 77 % av Indiens befolkning lever på 20 rupies (under 10 kronor) per dag, sa Hans Magnusson.

Christer Norström, socialantropolog som sysslat med Indien under de senaste 20 åren ansåg under frågestunden efter debatten att det bland Indiens bönder finns tre förhållningsätt: konfrontation, självmord eller förhandlingar:

– Vi kan stödja, hjälpa till. Frågan som måste besvaras är hur solidariteten med Indien ska komma till stånd?

Åhörarna gick hem kanske inte lugnade men med lite mer kunskaper. Arrangör av debatten var föreningen Indiensolidaritet i samarbete med ABF-Stockholm.

Henrik Persson

Christer Norström, frågade hur solidariteten med Indiens folk skulle utvecklas. Foto: Ola Persson

David Ståhl, ansåg att maoisternas kulor inte hade effekt mot korrruptionen. Foto: Ola Persson

Hans Magnusson (th) påpekade att Indiens hundratals miljoner daliter inte fått bättre ekonomiska levnadsvillkor. Foto: Ola Persson

*Dongria-folket i Orissa ger inte upp kampen för sina berg.
Foto: Rita Willaert*

Orissa, Indien:

Ett damoklessvärd över dongria-folket

Hundratals dongria-kondher har protesterat mot att bolaget Vedanta överklagat myndighetsbeslutet att inte låta dem exploatera Niyamgiribergen i Orissa. En av världens mest kontroversiella gruvor är därmed tillbaka i rampljuset.

Dongria-kondh- och Niyamgirianhängare höll nyligen en egen offentlig utfrågning i staten Orissa, där de upprepade sin vilja att inte tillåta gruvbrytning i sitt heliga berg. Mötet sammanföll med ett överklagande till Högsta domstolen i Delhi, som syftade till att upplösa ett beslut från 2010 som hindrar gruvbolaget Vedanta från att bygga ett dagbrott för bauxit i Niyamgiri Hills.

Dock blev överklagandet avbrutet och Indiens högsta domstol har ännu inte utfärdat ett nytt datum för förhandlingen.

Vedanta historiskt besegrat

Strax efter det tillkännagivandet, gjorde den indiska aktivisten Prafulla Samantara från folkrörelseorganisationen National Alliance, ett uttalande till brittiska Survival International:

– Jag hoppas Indiens högsta domstol stöder regeringens beslut att inte bryta i Niyamgiri. Detta i syfte att skydda naturresurser och stamfolk.

I Niyamgiribergen, två år efter det att dongria kondherna historiskt besegrade Vedanta, fortsatte demonstranter att göra sin ståndpunkt klar.

– De som kämpar för sina rättigheter misshandlas och sätts bakom galler. Nu är alla vi dongrias tillsammans emot detta. Vi kämpar för vårt eget folk, för våra förfäders land, för Niyamgiri, sa dongria-äldsten Dodhi Sikaka.

Survival Internationals chef Stephen Corry kommenterade det hela:

– Genom att skjuta upp detta beslut har Högsta domstolens do-

mare lämnat en damoklessvärd hängande över dongrias huvuden. Men på söndagen höll dongrias sin egen rättegång – en offentlig utfrågning där de lovade att skydda sitt heliga berg. Oavsett vad domstolen kan besluta långt borta i Delhi, så har dongrias i Niyamgiribergen fattat sitt beslut.

Likt Damokles, hovman hos Dionysios av Syrakusa, har dongrias uppenbarligen en fara hängande över sina huvuden. Trots tidigare beslut av myndigheterna i Indien att inte godkänna gruvbrytning i deras berg.

Henrik Persson

Mer fakta:
www.survivalinternational.org

”Oupptäckt by” i skottlinjen:

Granatgeväret Carl Gustaf riktas mot indiska stamfolk

I Hindustan Times den 5 maj 2012 beskrivs den indiska regeringens offensiv mot sk naxaliter eller maoister som opererar i ursprungsfolksområden. Naxaliterna har fått inflytande bland ursprungsfolk/ adivasis.

Som det visar sig använder den indiska regeringen även svenska vapen – granatgeväret Carl Gustaf – liksom man i Kashmirkonflikten har använt kanoner från Bofors.

Mitt i offensiven hittar man en by som påstås inte haft kontakt med den övriga indiska yttrevärlden utan bara med naxaliter och maoister.

Man skriver att säkerhetsstyrkorna zoomat in på en karta med hjälp av Google Earth och sett ett par strukturer som identifierats som ”naxalitäger”. Planen var att gå in och slå ut naxaliterna.

Man var förberedd för en hård kamp, vapnen var redo, trupperna marscherade mot ”naxalitägret”.

Vad de fann var i stället en by med 15 till 20 halmtaksklädda hus. De befann sig hos hos Muria-gonder, nu skrämde vid åsynen av beväpnade män i uniform.

”Ingen visste att det fanns en by som heter Bodiguda”, skriver man. Byn skulle ha upptäckts för första gången sedan självständigheten.

Mot slutet av Hindustan Times artikel konstateras emellertid att det finns en närliggande by – Behramgarh – som också har en polisstation, men att gonderna sällan vågar sig dit.

Så väldigt oupptäckt verkar alltså byn inte vara – men artikeln ger ändå en bild av vad som just nu försiggår i Indien. Beväpnad militär drar om-

hindustantimes
Saturday, May 05, 2012
Harinder Baweja, Hindustan Times
Bijapur, Chhattisgarh, April 22, 2012
[Email to Author](#)
First Published: 00:41 IST(22/4/2012)
Last Updated: 02:29 IST(22/4/2012)

Naxals are the govt in a village India just discovered

Helicopters were kept on standby for casualty evacuation; targets were chosen with care after studying satellite images and the troops were warned — the encounters would be fierce and the naxals could be in the hundreds, even thousands. After weeks of planning, security forces armed with automatic rifles, satellite phones and Swedish Carl Gustav rocket launchers made their very first foray into the dense Abujmahad jungle, straddling the two states of Maharashtra and Chhattisgarh. Abujmahad, or ‘unknown hill’ — 6,000 sq km of thick forest — has not been surveyed since the British.

As part of the operation, security forces had zoomed in on a map of the area with the help of Google Earth, on to a couple of structures they identified as a ‘naxal camp’. A plan was prepared to go in and take out the naxalites. The mission had a second aim — the stronghold had to be

THE VILLAGE NOBODY KNEW ABOUT

“NOBODY KNEW there was a village called Bodiguda,” S Elango, CIOF DIG, Operations has said.

THE TRIBALS who live here have never seen electricity or water taps, schools or dispensaries.

THE REBELS bring them rice and medicines and take care of their daily needs. They’ve never seen transport or ration through PDS; what they are familiar with is the Red Army.

THE CLOSEST civilisation is a larger village — or town — called Behramgarh, 29 km away, which has a police station.

Murja tribals at Bodiguda village in Chhattisgarh. After weeks of planning, armed security forces made their way to what they thought was a Naxalite camp only to find a remote village that had not been surveyed since the British.

psychologically breached, since it is as much home to the naxals as it is a zone ‘liberated’ of all government control.

Primed for a fierce fight, weapons ready, the troops marched 70 km to the ‘naxal camp’.

What they found instead was a village with 15 to 20 thatched huts. The cluster of buildings the forces saw for the first time on Google Earth were homes of Murja tribals, now startled at the sight of armed men in uniform.

kring och letar efter ”naxaliter” eller ”maoister” – men vad de stöter på är ibland ursprungsfolk som inte är vare sig naxaliter eller maoister – men som ändå råkar i skottlinjen för den svenska vapenexporten.

Ola Persson

Urbefolkningar representerade på Rio+20

Vid FN:s klimatkonferens, Rio+20, som handlade om hållbar utveckling, samlades det internationella samfundet för att försöka enas om början till ett nytt klimatavtal.

Urbefolkningarna från hela världen skickade representanter till Rio de Janeiro för att föra fram fem nyckel-teman som de hoppades skulle bli en del av det så kallade "zero draft" (det första utkastet till det nya avtalet). De fem punkterna är:

- Erkännande av kultur som den fjärde pelaren av hållbar utveckling
- Erkännande av FN:s deklaration om urbefolkningars rättigheter som en norm för implementeringen av hållbar utveckling på alla nivåer.
- En viktig del av "gröna ekonomier", istället för "den gröna ekonomin" är mångfaldiga lokala ekonomier,

speciellt när det kommer till hållbar utveckling och att utrota fattigdom, minskad biologisk mångfald och klimatförändring

- Säkra rättigheter till land, territorium och resurser och möjligheten att använda sig av relevant traditionell förvaltning och hållbara användarsystem.
- Traditionell kunskap är distinkt och ett speciellt bidrag till 2000-talets inläring och handling. Därför är det lika viktigt som naturvetenskap i syftet att analysera processer, monitorera och definiera indikatorer för hållbar utveckling

Kayapó-ledare var aktiva på Rio-konferensen.
Foto: Valter Campanato.

Vi väntar nu att se resultat av konferensen men i en intervju med utrikesdepartementet säger statsminister Fredrik Reinfeldt att många lär ha känt sig besvikna och frustrerade efter konferensens slut. Vi får alltså vänta och se om något av ovanstående ämnen nämns.

Niskua Igualikinya

Foto: Bengt Nyman

Carl Bildt:

"Ursprungsfolken måste behandlas med respekt"

I sitt sommarprogram i radion 2011 berättade utrikesminister Carl Bildt om ett möte i Nuuk på Grönland för utrikesministrar från länder med områden i Arktis. Med på mötet var Hillary Clinton, Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov och de nordiska utrikesministrarna.

Carl Bildt berättar:

» Och så handlade det självfallet om alla de människor som bor här. Inte minst de ursprungsfolk som vi kanske inte alltid behandlat med den respekt som jag tycker att de faktiskt har rätt att kräva – tänk på samerna i vårt eget Sverige.

För ursprungsfolken är Arktis deras hem och deras liv. De lever i en samklang med naturen som vi måste respektera.

Ibland reagerar de när de tycker att vi ser deras bygder och natur mest

som någon typ av reservat och dem som lite av museiobjekt.

Med på mötet i Nuuk hade vi Kanadas socialminister Leona Aglukkaq. Det var mitt uppe i skiftet efter valet i Kanada nyligen. Hon är inuit, med Nunavut långt uppe i Kanada som sin valkrets.

På presskonferensen ställde någon journalist från Bryssel indignerat frågan till henne om det verkligen var så att man i hennes valkrets dödade sälar och valar.

– Jovisst, sa hon friskt. Jag har växt upp med att döda sälar och valar och allt annat som gjort livet möjligt för oss människor där uppe, och det kommer vi att fortsätta med. Men, tillade hon med engagemang i rösten, vi kommer aldrig att döda några kor eller kalvar – aldrig några grisar och heller aldrig några små söta kycklingar.

Därmed avslutades presskonferensen – och vi hade alla lärt oss något nytt. »

**Sammanställt av
Ola Persson
Fjärde Världen 2/2012**

Breivik, DN och ursprungsfolken

Lena Andersson skrev i en ledarkolumn i Dagens Nyheter 21/4 2012 om hur extremnationalister länge använt sig av en ursprungsfolksparallell när de propagerar för sin sak. Ungefär: "muslimerna kommer att ta över Europa som europeerna tog över Amerika från indianerna". Ett problem är att den parallellen är falsk. Ett annat problem är att hotade ursprungsfolk faktiskt finns på riktigt.

Terroristen Breivik, counterjihadrelsen och andra så kallade kulturkonservativa har ibland försökt hävda en likhet mellan europeers situation i förhållande till muslimsk invandring idag och indianers och andra ursprungsfolks koloniseringshistoria. Detta blir förstas ren parodi.

Patricia Lorenzoni, idéhistoriker vid Göteborgs universitet, har i ett svar till Lena Andersson i Aftonbladet 27/4 påpekat att företrädare för norska samer med rätta upprörs över Breiviks anspråk; termen "ursprungsfolk" är knappast tillämplig på majoritetsbefolkningen i Norge, inte heller i Sverige.

Gavs sällan något val

Det gavs historiskt sett sällan något val för ursprungsfolken huruvida de, som Lena Andersson skriver, ville "påverkas" eller ej. 150 000 barn till indianer i Kanada uppges i praktiken ha kidnappats till olika religiösa internatskolor där de utsattes för alla upptänkliga övergrepp. Regeringen Harper bad 2008 om ursäkt för detta. Liknande processer har ägt rum i Australien. Men de psykiska skadorna

hos offren är svåra att reparera.

Samma problematik finns på nära håll: samerna fanns på Nordkalotten långt innan Sverige, Norge, Finland och Ryssland uppstått som moderna nationalstater. Men dessa länder delade upp samernas land – stal det – utan att samerna tillfrågades. Samerna hade bara att anpassa sig både till detta och mycket annat, från internatskolor till religions- och språkutplåning. Militärt motstånd var lönlöst och stred dessutom mot samernas kulturella ideal.

Rätt till sin historia

Det var inte något som motsvarar våra dagars invandring till Europa som skedde i Amerika. Det handlade om total kolonisering, Markstöld, erövring, slaveri. Och förintelse. Via sjukdomar – ja, sjukdomssmittade filtar delades ut – samt regelrätta massaker med eller utan koppling till krig.

Lena Andersson kopplar i sin text tyvärr begreppet ursprungsbe-folkning enbart till fascistisk blodsmystik och renhetsideal. Och verkar på den grunden vilja avskaffa det hon kallar "idén om ursprungsbe-folkningar". Det vore helt fel. Att avskaffa själva begreppet drabbar de många människor i dagens värld som faktiskt tillhör ursprungsfolk. De har rätt till sin historia och rätt till erkännande av sin särart. Kulturell tillhörighet är en av ursprungsfolken mänskliga rättigheter. Det slogs fast i den Deklaration om ursprungsfolken rättigheter som FN:s generalförsamling antog 2007.

Det vi i detta läge bör göra är att ideologiskt bekäm-

pa rasism och fascism och försvara kulturell mångfald i vårt såväl som i andras samhällen. Samtidigt bör ursprungsfolk som indianer, inuiter och samer och många andra vars landområden historiskt koloniserats, tillerkännas bättre rättigheter än vad de i praktiken har idag.

Henrik Persson
vice ordförande i Föreningen
Fjärde Världen

Författaren Lena Andersson.
Foto: Finn Hensner

Svår situation för kristna i Mellanöstern

– Jag tycker att denna problematik inte får tillräckligt med uppmärksamhet hos oss. Många har den helt förlagade uppfattningen att kristendomen är den vita västerlänningens religion och att kristna aldrig är förtryckta utan snarare förtryckare, säger Svante Lundgren, författare till boken *Stanna eller inte stanna*.

För ett år sedan var ett stort antal kristna med i demonstrationen i "den arabiska våren" som fick Mubaraks regim i Egypten att falla. Men sedan dess har attackerna på de kristna ökat. I Egypten ses kopterna numera som en länk till västvärlden. Detta är en propaganda som utnyttjas av dem som vill få bort dem. De blir förföljda, hotade och slagna och ställs tillslut inför valet att stanna eller inte stanna.

Situationen för den kristna minoriteten i Mellanöstern varierar naturligtvis från land till land, men i inget land är den utan problem. Värst är det i Irak därifrån hälften av de krist-

na har flytt sedan år 2003. Motpolen är Libanon där de har en stark, i viss mån till och med privilegierad ställning. Men också där finns farhågor om att detta kan komma att ändras om en stor del av den kristna befolkningen emigrerar.

– Det finns många exempel på hur kristna och muslimer lever i harmoni. Tilltagande islamsk radikalisering har dock tillspetsat situationen och gjort de kristna oroliga. I valen i Egypten har salafisterna, som stått bakom flera blodiga attacker på kristna, fått omkring 25 % av rösterna, säger Svante Lundgren.

*Bilden ovan: Egyptiska kopter som ber på Tahrirtorget under protesterna i Kairo 2011.
Källa: Wikimedia Commons*

Han berättar att de kristna i Mellanöstern har levt, och ännu lever, i en rävsax. Så är fallet i till exempel Syrien. Den sittande auktoritära regimen har sina brister, men har ändå garanterat en viss stabilitet och i den syriska sekulära regimens fall har det inte varit helt dåligt för den kristna minoriteten. Då står man inför en knepig situation: ska man ställa upp och stöda den sittande regimen eller gå med i de rättmätiga kraven på en förändring. Risken med det första alternativet är att man blir betraktad som allierad med regimen och om den faller blir ett offer för hämnd. Risken med det senare är att den nya regimen kanske kommer att visa sig vara än värre för de kristna.

Paradoxalt nog är odemokratiska auktoritära regimer ofta bra för minoriteterna, eftersom de upprätthåller en viss stabilitet. I en situation av oordning kommer minoriteterna i kläm då extrema krafter får utrymme att agera.

Svante Lundgren säger att de som väljer att lämna sitt land gör det framför allt för sina barns skull. De är övertygade om att situationen inte kommer att förbättras i deras hemländer och vill därför garantera att deras barn får leva i ett demokratiskt land där de har full religionsfrihet och där ekonomin är bättre. De flesta kristna i Mellanöstern har familjemedlemmar eller släktingar som redan bor i Amerika, Europa eller Australien, vilket gör det lättare för dem att åka iväg.

Eftersom det krävs resurser för att emigrera och många saknar detta, tvingas de ofta stanna kvar mot sin vilja. Sedan finns det de som stannar, till exempel i Irak, som en troshandling, som en akt av trotsigt motstånd. De resonerar som så att om de emigrerar är det en seger för de extremister som vill köra bort dem.

Som research inför boken har Svante Lundgren under flera års tid läst böcker och tidningar, följt med i vad som skrivs på vissa hemsidor på Internet och talat med många orientaliska kristna som bor i Sverige och Finland.

Han har också besökt de fyra länder som boken handlar om: Turkiet,

Irak, Libanon och Israel/Palestina. Han säger att man kan få mycket kunskap genom att läsa, men att det hela blir levande på ett helt annat sätt när man möter människorna som berörs av situationen.

Den kristna minoriteten drabbas inte bara av direkta övergrepp, utan också av vardagsdiskriminering.

– När en kyrka bombas får det alltid uppmärksamhet, men den ständigt pågående diskrimineringen är inte på samma sätt en händelse som går över nyhetströskeln.

För att hjälpa de utsatta säger Svante Lundgren att vi kan sätta press på den svenska regeringen för att den bland annat genom EU ska utöva påtryckning på regeringarna i dessa länder så att de garanterar verklig jämställdhet för minoriteterna och genuin religionsfrihet. Dessutom kan man som privatperson engagera sig i olika organisationer som arbetar för att hjälpa kristna i Mellanöstern.

Lena Andersson
frilansjournalist

Svante Lundgren

Aktuell med boken *Stanna eller inte stanna*

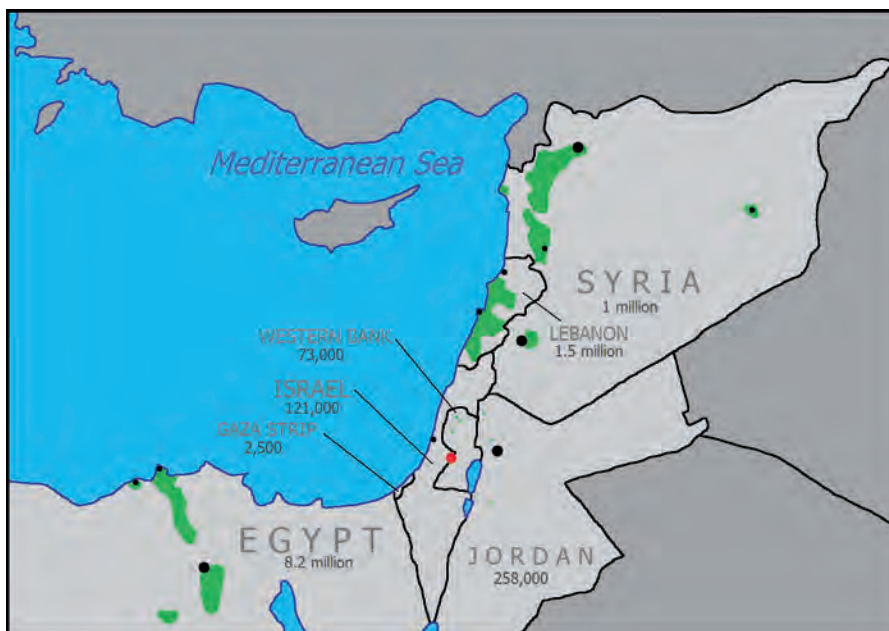
Antal sidor: 187

Bandtyp: Häftad

Utgiven i samarbete med Fontana Media

Svante Lundgren är en finlands-svensk författare. Han har tidigare gett ut böcker om Förintelsen och det osmanska folk mordet på kristna.

*Kristna araber i Syrien, Jordanien, Libanon, Israel, Västbanken, Gaza remsan och Egypten.
Källa: Wikimedia Commons*

Ockupationen av Irak har inneburit en omfattande förstöring av landets kulturarv. Källa: Wikimedia Commons.

Irak: Att angripa det förflutna

Att angripa en nations kollektiva minne är både en krigshandling och en krigsförbrytelse. Det visar de medverkande i boken "Kriget mot Iraks kultur", som nu utkommit på svenska.

Irak har mycket att erbjuda den som vill studera antikens historia och arkeologi. Den moderna nationalstaten Irak täcker till sin yta mycket av det gamla Mesopotamien. Några av de största utvecklade forntida stadskulturerna frodades och dog ut här. Irak är ett land rikt på historiska platser och antika skatter.

Museet i Bagdad är ett av de största museer som finns i världen. Från och med ockupationsanfallet 2003 utsattes det för plundring. Unika föremål förstördes för alltid. Över 15 000 andra, många ytterst värdefulla, blev stulna. Attackerna fortsatte över hela landet. Iraks Nationalbibliotek sattes i brand. Där finns skrifter av oskattbart värde för mänskligheten. Samlingarna innehåller unikt material från samtliga religioner med Mellanösternsprung, inte minst den judiska.

Att angripa ett folks förflutna, att förstöra en nations kollektiva minne, dess mentala, psykologiska och kulturella grundvalar är både en krigshandling och en krigsförbrytelse. Det konstaterar forskaren Zainab Bahrani med flera i boken "Kriget mot Iraks kultur", som nu kommit på svenska. Förstörelsen av Iraks kulturliv, arkeologiska lämningar, bibliotek och museer var viktiga led i den krigsföring som förekom. Men det irakiska kulturarvet tillhör inte Saddam Hussein, det tillhör Iraks folk och hela världen. Därför utgjorde attackerna på museer, bibliotek och fornlämningar ett angrepp inte bara på Iraks, utan också på världens kulturarv.

Attacker på kulturväsendet

För irakierna blev kulturförstörelsen en verklighet att lägga till själva den militära ockupationen. Händelser

som kostade 100 000-tals människoliv hade satts igång. Hela städer som Fallujah, Tal Afar med flera förstördes. Det fortsatte med fysiska attacker mot dem som arbetade i Iraks kultur- och utbildningsväsende. Riktade mord på 500 akademiker, omfattande kidnappningar och fördrivning av tusentals läkare, jurister, konstnärer och andra intellektuella ur landet.

Kritiska röster började höjas. Donald Rumsfeld, en av huvudorganisatorerna av anfallet på Irak, kommenterade saken i TV-intervjuer i USA. Hans svar blev: "frihet är rörigt – det händer saker". Han hävdade också att "ingen kunde ha förutsett vad som skulle hända." Men mängder av världens arkeologer och museifolk, inte minst i USA, hade ju varnat just för detta: plundring och förstörelse av ovärderliga kulturskatter skulle följa i spåren av ett militärt anfall på Irak. Bland annat därför motsatte sig många av dessa forskare också ett sådant anfall. Men ingen lyssnade på dem.

De tre professorer som sammanställt "Kriget mot Iraks kultur" hävdar att förstörelsen i Irak var planerad i förväg och avsiktlig. Ett "avslutande" av staten Irak fanns i sikte redan från början, menar de. De hänvisar både till amerikanskt och irakiskt källmaterial. Forskarna jämför med liknande upplägg i Latinamerika, vad som kallats Salvadormodellen: mord utförs och pengar, stöd och vapenhjälp ges till dem man vill föra till makten. Så välts hela det land som finns i kikarsiktet över ända.

"Plundrarna har det bra"

Mattias Legnér, universitetslektor i kulturvård vid Högskolan på Gotland har i en artikel konstaterat att plundringen i Irak fortsatt. Inne i Irak tycks plundringarna gjort en hel del personer rika. Jag träffade nyligen en irakier i Stockholm som bott i en förort till Bagdad under hela anfalllet 2003. "Plundrarna lever nu i fina hus och har det gott ställt", berättade denne.

Plundrarna är organiserade och ofta beväpnade. Och de vet att det finns en marknad för irakiska antikviteter runt om i världen, främst

i Europa och USA. Den särskilda fornlämningspolis som tillsatts har inte räckt till.

Bagdadmuseets chef Donny George Youkhanna tvingades fly Irak 2006. Jag hörde honom på ett föredrag på Medelhavsmuseet i Stockholm vid ett Sverigebesök. Han berättade senare i en intervju att han fortfarande hemsöktes av minnena från plundringen och förstörelsen av museet: "Vi hade dem här, enskilda konstföremål, unika för historien och för människosläktet. De var i detta museum. Några plundrades. Några förstördes helt. När jag kommer ihåg detta, djupt inom mig, känner jag att mitt hjärta blöder". Idag bara några få år senare är han själv död, denne man som vigde sitt liv åt att bevara Iraks och därmed världens kulturarv.

Pipeline genom fornlämnning

I norra Irak i staden Mosul ligger resterna av det forntida Nineve. Detta unika område förfaller nu. Där militären varit aktiv är skyltningen sönderskjuten. Hemlösa har flyttat in i de forntida byggnadslämningarna. Delar av det forntida Nineve har börjat användas som soptipp. Nyligen kom rapporter om planer på att dra en pipeline för olja rakt igenom murar som är lämningar av det forntida Babylon.

Den gigantiska USA-ambassaden i Bagdad är ännu ett exempel på förstörelse av historiska platser och militarisering av stadsbilden. Nu finns planer att utradera de medeltida stadskärnorna i Kerbala och Najaf. Precis som tidigare erövrare vill man ändra på landets själva kartbild.

Henrik Persson
kulturvetare/fil kand

Kriget mot Iraks kultur. Varför muséer plundrats, bibliotek bränts ned och akademiker mördats
Red. Raymond W. Baker, Shereen T Ismael, Tareq Y Ismael, 312 sid
Alhambra förlag 2011

Om världens framtid

Temat för den norske miljö- och samhällsdebattören Pål Steigans bok är de stora ödesfrågorna. På norska är bokens titel "Sammenbruddet" – "Sammanbrottet".

Steigan bygger sin bok helt på statistiskt material. Han är inte den ende som idag förutser stora problem, kanske ett ekologiskt sammanbrott i världsskala, inom bara några decennier. I tidskriften Nature varnade nyligen en grupp forskare för just detta.

Allt för många levnadssätt är i alltför hög grad baserat på olje- och kolförbrukning. Men oljan och kolet tar slut. Hållbara alternativ, påpekar Steigan, är inte alls något som lättvindigt tas fram.

Pål Steigan: En gång skall jorden bli vår
Strategi för en ny värld
Översättare: Inge Knutsson
Leopard förlag 272 sid

En ohämmad jakt på jordens naturresurser fortsätter, trots att växt-huseffekten är i full gång. Även Kina slår i resurs- och miljötaket. Pål Steigan har flera gånger besökt Kina och konstaterar ett benhårt utnyttjande av både natur och människor där. Han påpekar att Kina, och här är han heller inte ensam, snart är fullt kapabelt att gå om USA i ekonomisk styrka.

Pål Steigan nämner i sin bok ursprungsfolksrörelserna i världen som en av de starka motkrafter som kan möta offensiverna för att plundra jordens sista resurser. Han ser även hoppfulla tendenser i Occupy och arbetarstrejker i Kina. Steigans vill ha ett ändrat ekonomiskt system. Det går inte att ha kvar en ohämmad tillväxtmodell och ändå överleva på denna planet, anser han.

Henrik Persson

Omslagsbilden återger Gustaf Cederströms målning "Mazepa och Karl XII".

Sveriges roll i Afghanistan

Sedan mer än 10 år deltar svenska trupper i kriget i Afghanistan.

Det är ett krig som den svenska allmänheten och till och med riksdagen fått veta mycket lite om.

Försvaret har lagt hemligstämpel över det mesta som sker i Afghanistan. Och många dokument som gäller Sveriges väg in i kriget har hemligstämplats av regeringen.

Det är hög tid att summera krigets historia, syna den svenska regeringens ansvar och hur kriget presenterats för svenska folket. Mönstret går igen från historien. Då ett land går i krig, och särskilt när det deltar i ockupation av andra länder, blir det viktigt för militären och de politiskt ansvariga att ge en tillrättalagd bild av kriget.

Broschyren besvarar frågor som: Är detta en "FN-operation"? Vad gör svenska soldater i Afghanistan? Vad

kostar kriget? Är kriget förenligt med folkrätten? Är detta verkligen ett krig för att införa demokrati, stödja kvinnorna och starta skolor?

Lars-Gunnar Liljestrand är ordförande i Föreningen Afghanistan-solidaritet och har författat skriften. Riksdagens tidigare talman och f.d. försvarsministern Thage G Peterson har skrivit ett förord och tidigare FN-ambassadören Anders Ferm ett slutord.

Broschyren kan beställas från Föreningen Afghanistan-solidaritet, Fraktflygarg 5, 128 30 Skarpnäck eller per epost afghanistansolidaritet@gmail.com. Beställning kan också ske genom att sätta in 36 kr på föreningens plusgiro 33 13 24-4

Föreningen Fjärde Världens grundval

Vi strävar efter att på olika sätt **stödja och solidarisera oss med olika folks och kulturers kamp** för att få existera på egna villkor och, i ursprungsfolkens fall, också på egna landområden.

Vi är en förening huvudsakligen **baserad på ideellt arbete**, som har syftet att samla och sprida information om ursprungsfolk, etniska minoriteter och andra hotade grupper.

Vi arbetar i en **demokratisk folk rörelse- och folkbildningsanda** och är partipolitiskt och religiöst obundna.

Vi ser vårt arbete som **ett led i arbetet för allas mänskliga rättigheter** i hela världen, även kollektiva och kulturella sådana. Vi verkar mot främlingsfientlighet och rasism och för kulturmöten.

Föreningens verksamhet **styrs av dess betalande medlemmar**, via dess demokratiskt uppbyggda struktur: kontaktpersoner, motionsmöjligheter på årsmöte och att delta på föreningens möten och konferenser.

Föreningen **utger en tidning** med namnet Fjärde Världen. Vår ekonomi baseras på medlemsavgifter. Dessutom söker vi stöd från stat, kommun, landsting, fonder, stiftelser etc.

Vi är **inte ett företag**, en stiftelse, ett politiskt parti eller en religiös rörelse.

Vi är **inte en hjälporganisation**. Däremot samarbetar vi med och söker ibland stöd från hjälp- och utvecklingsorganisationer.

Vi är **inte en statlig myndighet** och vi är inte knutna till någon stats myndigheter.

Fjärde Världen nu i Pressbyrån!

Nu kan ni köpa Fjärde Världen i Pressbyrån och Press-stop i följande städer:

- Stockholm
- Stockholm -Arlanda
- Göteborg
- Malmö
- Västerås
- Charlottenberg
- Falkenberg
- Falköping
- Helsingborg
- Huddinge
- Hägersten
- Lund
- Linköping
- Lidköping
- Kungsbacka
- Landvetter
- Norrköping
- Skövde
- Sundsvall
- Umeå
- Uppsala
- Vetlanda
- Växjö
- Västra Frölunda
- Örebro

För mer info: www.f4world.org

Beställ ovanstående affisch gratis från Fjärde Världen, Klara Södra Kyrkogata 20, 111 52 Stockholm.

De flesta artiklarna från tidigare nummer av Fjärde Världen är publicerade och sökbara på Globalarkivet.

Vill du jobba med Fjärde Världen?

Vår tidning och vår förening frodas, och vi behöver fler som arbetar med oss.

Kan du något om

- layout i InDesign
- tidningsredigering
- digitala nyhetsbrev
- webbadministration via publiceringsverktyg
- bokföring?

Och vill du hjälpa till?

Skriv till oss på post@f4world.org.

Myndighetsbesök

En delegation från Bangladesh har besökt Sametingen i Karasjok och Kiruna för att se mer av samernas situation i Sverige och Norge. Delegationen träffade också Ann-Kristin Håkansson, ordförande Föreningen Fjärde Världen. Nabo Bikram Tripura, själv med ett ursprung från Chittagongs bergstrakter i sydöstra Bangladesh, ledde besöket. Han är statssekreterare i det departement som hanterar frågor rörande detta område.

Ann-Kristin Håkansson, Fjärde Världen, längst till höger. Nabo Bikram Tripura från regeringsmyndigheten i Bangladesh som har hand om Chittagong Hill Tracts är person tre från vänster. Med var också organisatörerna Mohibul Ezdani Khan, två från vänster och Mohammed Humayun Kabir längst till vänster. Foto: Henrik Persson

Vi talar om ett glest befolkat höglandsområde med cirka en miljon tillhöriga ursprungsfolk som bedriver svedjebruk. På det tätbefolkade låglandet i Bangladesh finns 160 miljoner människor, varav många vill ha mer jordbruksmark. Nybyggare tränger in i ursprungsfolkens områden. Konfrontationer uppstår. Militär och polis sätts in. Under en följd av år

har det funnits rapporter om mycket våld och övergrepp i Chittagong Hill Tracts. Och sådana rapporter finns det fortfarande. Har övergreppen minskat efter 1997 då det blev en fredsuppgörelse med de bangladeshiska myndigheterna?

– Det är svårt för regeringen att stoppa inflödet av nybyggare som medför problem med landgrabbing

Forum Syds årsmöte 2012

Medlemsorganisationer har under två års tid försökt ta fram ett idéprogram för Forum Syd. Programmet skulle antagits vid årsmötet men nu beslutades om återremiss. Detta efter att Föreningen Sofia haft synpunkter på innehållet vilket ledde till flera ändringsförslag. Årsmötet antog dock med en mindre ändring ett förslag till Verksamhetsplan.

Kenneth Hermele, ekonom med inriktning på hållbar utveckling, ekologisk ekonomi och verksam inom Forum Syd, höll en föreläsning om företagets och ländernas landgrab-

bing. En växande befolkning i världen måste samtidigt ha tillgång till "food, feed, fibres och fuels". Kenneth Hermele gav en framtidsspaning om den växande tävlingen att ta kontroll över mark och jordbundna resurser.

Nya medlemmar och uttalande

Nya medlemmar i Forum Syd är: Emmaus Stockholm, Hjälpa till Liv International, Schools for the Future, Svensk-irakiska solidaritetskommittén (SISK) och Tostan Sverige.

Årsmötet beslutade att följande organisationer ska

fa observatorsskap; Rörelsefolkshögskolornas intresseorganisation, Svenska föreningen för hälsa och mänskliga rättigheter, Svensk-somaliska vänföreningen och Vänsterns internationella forum.

Antalet medlemsorganisationer i Forum Syd efter årsmötet är 163.

Bodil Ceballos omvaldes till ordförande. Nya ledamöter i styrelsen kom från liberala Silc, BLLF-mot slavarbete, United Africa Förbund, Latinamerikagrupperna och Emmaus.

Årsmötet antog uttalande som uppmanar

den svenska regeringen att förstärka arbetet mot landgrabbing i världen. Där nämndes även att ursprungsfolk hör till dem som drabbas värst av landgrabbingens följder. Årsmötet avslutades med ett mingel med olika inslag från flera organisationer.

Från Fjärde Världen, som är medlem i Forum Syd, deltog Ann-Kristin Håkansson och Henrik Persson.

Fakta:

www.forumsyd.org

ök från Bangladesh

och skogsskövling. Men regeringen har försökt få stamfolken att börja hålla tamboskap istället för att bedriva sitt traditionella, roterande svedjebruk, sa Nabo Bikram Tripura.

Det senare innebär alltså att man bränner av en mindre yta skog och planterar där. Och sedan skördar och flyttar vidare till en ny plätt att bränna av i cykler. Bränns inte för stor yta av så återbeskogas dessa svedjor ganska snabbt av djungeln.

Poliskår med alla folkgrupper

Nabo Bikram Tripura gick dock inte in på hur reaktionerna från ursprungsfolken blivit på sådana förändringsprojekt. Området har tidigare utsatts för katastrofala förändringsprojekt:

– Med stöd av USA byggde på

1960-talet Östpakistan en damm i Chittagong Hill Tracts. 40 procent av marken sattes under vatten, en stor katastrof för ursprungsfolken. Sedan följde år av strider där 25–30 000 ursprungsfolkstillhöriga dödades. 1996 inleddes förhandlingar. 1997 kom ett fredsavtal, berättade Nabo Bikram Tripura.

– Vad mera görs för att minska våldsriskerna?

– Vi har satt samman en poliskår där de olika folkgrupperna är representerade. Vi har kontakter med både traditionella hövdingar och andra grupper inom ursprungsfolken. Det finns gemensamma projekt där samtliga folkgrupper inklusive bengaler ingår.

– Finns det problem med traffick-

ing?

– Sådana problem är det lite av. Denna regering gör mycket positivt och vi är hoppfulla när det gäller den och dess premiärminister.

Starta gärna projekt

När det gäller själva begreppet "ursprungsfolk" vill de bangladeshiska myndigheterna dock inte erkänna detta. Man uppmanar också områdesansvariga att inte fira FN:s ursprungsfolksdag 9 augusti varje år.

– Vi får ekonomiskt stöd av Danmark för olika projekt, men däremot inte något från Sverige. Ni är välkomna att starta projekt, sa Nabo Bikram Tripura.

Henrik Persson

BEGRÄNSAD EFTERSÄNDNING
Vid definitiv eftersändning återsänds
försändelsen med den nya adressen
på baksidan (ej adressidan).

POSTTIDNING B-POST

Föreningen Fjärde Världen
Klara Södra Kyrkogata 20
111 52 Stockholm

3/2011

4/2011

1/2012

Sveriges ENDA tidning om
ursprungsfolk och etniska
minoriteter!

Läs mer på www.f4world.org